

בעיקבות התערבות, הצליח שליח „העולם הזה“ להעביר „נשק“ בתוך מטוסים ברחבי אירופה

אפשר!

עקבותיה נהרגו מספר נוסעים, וחנהלה מרזן איבדה רגל.

אם בנמליתעופה כה רגיש היו אמצעי-הביטחון כה עלובים, מאליו מובן כבר מה היה המצב בנמלים אחרים. שוב ושוב נוכחתי, בחודש האחרון, כי הטיפת מטוס בנתיבי-האוויר של אירופה היא משחק ילדים.

גם אצלי התחיל כל העניין כמשחק ילדים. היה זה ערב יציאתי לנסיעת-עסקים באירופה. כאשר חבר שחזר זה עתה משם סיפר בהתפעלות על סידורי-הביטחון הקפדניים בנמלי-האוויר. „אי-אס-ש“ שר להבריח אפילו זכוכי, אם הוא עשוי ממתכת,“ התלהב.

„הא“ פלט בכזו איזה שוטה מתוך גרוני. „אני מתערב איתך שאצליח להע-“

התהליך הביטחוני לא נסתיים. לפני ה-כניסה לאולם-ההמתנה, לשם הועברו אחרי הבריקה במיתקן — נערך חיפוש אצל הנוסעים. הפעם, חיפוש על הגוף ובתיקי-היד.

נעמדתי בתור. בתנועה אדישה העברתי את האקדה. באין רואה, מכיס המכנסים לכיס ה'וקס'. הסרתני את ה'וקס', והטלתי אותו ברשלנות על כתפי.

זילול בנקודה רגישה

שוב הצרכתי. גם הבדיקה השנייה היתה בדיחה. נתבקשתי לפתוח את תיקי-היד, ולאחר הצצה חטופה בתוכו, ומיס-

מטוס הבואינג אסף מהירות. תוך דקות מעטות היינו באוויר. נמל לוד נעלם מאחורינו. הדיילת שלי, העלמה וובר, הופיעה ובידה מגש עם כוסות מיץ. תה-ליך פיסטום האוויר, הנמשך לאורך ה-סיסה כולה, החל.

משימתי, עתה, היתה לבדוק אם ניתן להגיע לתא-הטייס. כשעה לאחר ההמראה התרוממתי ממקומי והתמתחתי. בי-צעדים איטיים התקדמתי במעבר לעבר המחלקה הראשונה, שבקידמת המטוס. הדיילת והדיילים עסקו בשקידה בשלי-פת מגשים מארונות-הקיר. בידי החזקתי את כוס הוויסקי. נעצרתי ליד העלמה וובר וקישקשתי בקוביות הקרח. תוך דקות מעטות כבר פיסטפתי בעליצות עם שתי דיילות נוספות ודייל. מדי פעם העפתי מבט לעבר דלת תא הטייס.

הוראות הביטחון מחייבות שהדלת

ואי-שהביטחון עבר בתנועות מהירות על כל גופי. הוא לא התבייש לעבור בריפ-רוף אפילו על פני החלקים האינטימיים שבגופי. הוא עשה זאת בתנועות טבעיות ובטוחות, לא חשתי כל בושה.

„פתח בבקשה את התיק,“ הורה איש-הביטחון. פתחתי את התיק. עכשיו יתפסו אותי, הרהרתי. הוצאתי אחד אחד את כל החפצים מתיקי-היד. היו שם מספר קטלוגים טכניים, תיק כלירחצה, מעט לבנים, ומספר דוגמאות של אבזמי מתכת. האיש בדק ביסודיות את האבזמים. „דוג-מאות מסחריות,“ הסברתי. פתחתי את תיק כלירחצה ותוכנו התפזר בקול שיקשוק על שולחן הבדיקה. לא כל תוכנו. בתוך הכיס הפנימי של תיקי-הרחצה, היה חבוי האקדה. בתנועה משור-עממת התחלתי להכניס חזרה את כל-י-הרחצה לתוך התיק. איש-הביטחון לא

צולמו על-ידי שליח "העולם הזה" בנמלי התעופה של אירופה

הגילוי איש-ביטחון שווייצרי מחטט ב-מזוודותו של כתב „העולם הזה“, בנמלי-התעופה בציריך, כשעמיתו צופה מחצד. דקה לאחר צילום זה, גילה האיש את האקדה.

בנשק דרוך עומד שוטר ליד מכוניתו בשדה-התעופה „קלוטן“, כשהוא צופה בדרכיכות לעבר מטוס הממריא לישראל. המטוס נשלח לחמראה ממסלול מרוחק, חוקף מכוניות-משטרה, כיבויאש ואמבולנסים.

חיפושים בתצלום זה, שנעשה גם הוא מתוך המטוס, נראות (על העגלות) מזוודות הנוסעים, לאחר שנערך בהן חיפוש, כשחן מוט-ענות למטוס. הנוסעים מגיעים בנפרד מחפציהם.

תהיה נעולה כל זמן הטיסה. היא היתה סגורה. לפתע נפתחה, וטייס-המישנה הור-פיע בפתח. המרחק ביני לבינו היה קטן. יכולתי לעברו בשלושה צעדים. לוא רציתי לחטוף את המטוס, זה היה הרגע: הצגתי את עצמי כאיש חילה-האוויר ה-ישראלי לשעבר, ושאלתי אם ניתן לבקר בקוקפיט (תא הטייס). טייס המשנה תד-נצל וסירב. „הוראות הביטחון אסרות עלינו,“ הסביר לי. „תוכל לראות את התא לאחר הנחיתה, לפני שתרד,“ הבי-טיה לי. הודיתי לו על הטרחה וחזרתי למקומי. המסקנה היתה עגומה. לוא שלפתי אקדה — אפילו את האקדה הצע-צוע שלי — הייתי יכול להצמידו לרקתו של הטייס. בתאו, תוך שניות מעטות.

מישש את דפנות התיק, שנראה ריק. רכסתי את הרוכסן, אספתי במהירות את שאר החפצים ונעלתי את התיק. „דרך צלחה!“ איחל לי איש-הביטחון בחיוך. „תודה רבה!“ עניתי ומיהרתי לעבר היציאה.

לתוך תא הטייס

הדיילת של חברת לופטהנזה היתה חתיכה גרמניה אופיינית. בת הדרור החדש, בלונדינית, דקת גורה. בעלת עיני תכלת מאפרות איפור קל. פניתי אליה בגרמנית, והיינו לידידים.

ביר אקדה בנסיעה הקרובה שלי. אינ-סטיקט התעורר ובשנייה האחרונה הוסט-תי: „אקדה צעצוע.“

התערבנו על בקבוק ויסקי — וכעבור יומיים עמדתי בתור לפני תאי-החיפוש. בנמל התעופה לוד, בדרכי למינכן. תוך זמן קצר, זכיתי לניצחוני הראשון — שהעכיר דווקא את רוחי: גיליתי ש-אפשר להבריח בלוד אקדה לתוך מטוס, למרות כל הבדיקות.

החיפוש הראשון

החיפוש בתאי-החיפוש היה יסור-די. נתבקשתי להוריד את המיקסטור,